

Forfatter: Jacobsen, J. P.

Titel: Udrag fra Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Citation: Jacobsen, J. P.: "Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup", i Jacobsen, J. P.: *Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup*, udg. af Morten Borup ; Georg Christensen , 1924-29, s. 41. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacob01val-shoot-idm139811113286368/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker I Udg. paa Grundlag af Digterens efterladte Papirer af Morten Borup

Kugler paa Petri Kirkes Spir, hed sig at Fjenden kom ned over Valdbybakke, gik der som et bange Suk gennem den ganske By. Gjennem alle Gader, Gænger og Gyder lød det angst og beklemt: „Svenskerne, Svenskerne!“ Drengene løb gennem Staden og raabte det ud med skingrende Stemmer, Folk foer til Dørene og stirrede ængsteligt vesterud, Bordene lukkedes, Jernkræmmerne samlede skyndsomt deres Skrammel ind; det var som ventede de skikkelige Folk at Fjendens vældige Hær straks vilde skylle hen over Staden.

Langs Volden og i de tilstødende Gader var der sort af Folk, der stirrede efter Ilden; dog var der ogsaa mange samlede paa Steder hvor man ikke kunde se noget til Branden, saaledes udfør Løngangen og Vandkunsten. Der var mange Ting paa Tale der: først og fremmest naar Svenskerne vilde begynde deres Angreb; nu i Nat eller først imorgen?

Gert Pyper, Farveren henne paa Vandkunsten, mente nu det vilde gaa an, straks de vare komne i Orden efter Marschen. Hvad skulde de bide efter?

Islandsk Kjøbmand, Erik Lauritzen omme fra Farvergade mente det var saa en vovsø Sag i Nat og Mørke at gribe en fremmed By an hvor En knap vidste hvad der var Landjord og hvad der var Vand.

„Vand!“ sagde Gert Farver, „giveste Gud vi vidste selv kuns halv saa god Besked med vore Anstalter som Svensken han veed det! Tal aldrig om det! Han har sine Spioner, har

han, der En mindst skulde tro det. Jo! — det veed Borgermester og Raad ogsaa hjærtelig vel, for fra Morgenstunden af har Rodemestrene været rundt i alle Steder og Bebyggelser for at finde hans Spionerere frem; men lur ham om I kan! Svensken er habil, er han, synderlig i den Commerce; det er en naturlig Gave; jeg veed det jo fra mig selv — det er vel nu en halv Snes Aar siden; jeg glemmer ham det aldrig af det Spøgelse ... Indigofarve seer I, hun gjør sort og hun gjør mørkeblaa og hun gjør mellemblaa, ene efter som Bejtsen er; det er Bejtsningen det kommer an paa. Skolde og rette Løddegryden til, det kan hver en Bursch, det er kuns Haandelav om at gjøre, men bejtse! — retteligen — det er en Kunstighed. Bejtser En for stærkt, saa brænder En Garnet eller Tøjet eller hvad det nu er saa det gaar hen og skjørner i alle Traaderne, og bejtser En for knapt saa kan Farven aldrig holde om En saa farvede med det allerdyrbarste Blaatræ. Se, derfor er Bejtsningen ogsaa en lukt Geheimniss, En intet lærer fra sig — til Ens Søn nok, men aldrig til Gesellerne. Nej, ...“

„Javel Mester Gert“, sagde Kjøbmanden, „vel saa, vel saa!“

„Naa“, fortsatte Farveren, „som jeg skulde fortælle, saa havde jeg en halv Snes Aar forleden en Bursch, som havde et svensk Kvindfolk til Moder, og han havde nu sat sig fore, han vilde makke ud hvad det var for en Bejtse jeg brugte til Kanelenbrunt. Men der jeg im-